

BEN
•BUBBLEGUM•

Marije van Seventer

Andere boeken van Marije van Seventer bij Clavis

Zeven zomaarzoenen (gedichten, 4+)

Tandarts Chroom en de kauwgomballenboom (8+)

Bij Clavis Uitgeverij staat het kind centraal.

Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal uitzien als de dromen van de kinderen van vandaag. Het is onze missie om hun leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

Marije van Seventer

Ben Bubblegum

© 2026 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio

Illustraties: Marije van Seventer

Trefw.: fantasie, doorzettingsvermogen

NUR 282

ISBN 978 90 448 6121 1

D/2026/4124/070

Alle rechten voorbehouden

Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

www.marijevanseventer.com

BEN BUBBLEGUM

Mierzoet

*Dit boek is voor Robine en Sam
en alle kinderen die een oma of opa
hebben (of moeten missen)
die steeds vergeetachtiger wordt.*

Vlinder kan niet slapen. Ze ligt te draaien in haar bed in het piepkleine logeerkamertje bij oma op zolder. Ze blijft maar denken aan het gesprek dat mama en oom Ferdinand gisteren hadden. Door het licht van de maan, dat door de gebloemde gordijnen naar binnen valt, kan ze net haar deken zien. Die bestaat uit honderden aan elkaar genaaide lapjes en is heel oud. Bijna net zo oud als oma Mimi en Mierzoet, haar snoepwinkel. De deken is gemaakt door de overgrootmoeder van Vlinder. De lapjes stof hebben stuk voor stuk een bijzondere betekenis. Vlinder vindt het heerlijk als oma haar 's avonds naar bed brengt en vertelt waar elk lapje vandaan komt. Oma is vergeetachtig, maar niet als ze over vroeger praat. Over vroeger weet ze alles nog. *Dit, lieverd, is een oude kussensloop uit mijn kinderkamer. Dit lapje komt van de paardendeken van mijn racepaard*

en hier is een stukje van het kanten kinderjurkje van jouw oudtante. Vlinder hoort de stem van oma in haar hoofd en de gedachten aan dat stomme gesprek verdwijnen. Ze wrijft met haar vingers over een lapje stugge groene stof. Dat lapje komt uit het legeruniform van haar overgrootvader en vertelt haar lievelingsverhaal.

BAM! Wat was dat? Vlinder zit opeens rechtop in haar bed. Het geluid kwam van beneden. Zou het oma zijn? De laatste tijd vindt ze oma weleens midden in de nacht beneden in de snoepwinkel. Dan denkt oma dat het al ochtend is en staat ze zuurtjes te maken. KABENG! Weer een harde klap. Alsof iemand een glazen snoeppot op de stenen vloer aan diggelen gooit.

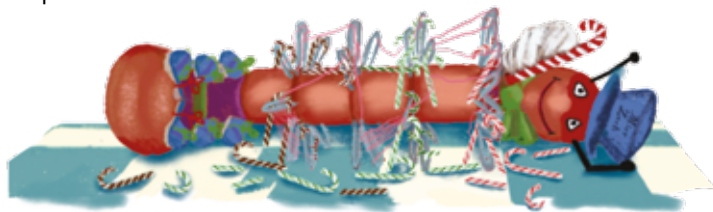
Vlinder springt uit bed en schiet in haar yetisloffen, die ze dit jaar van Sinterklaas heeft gekregen. Misschien is oma wel gevallen. Misschien probeerde ze toch weer die zware pot met boterbabbelaars boven op de snoepkast te tillen. Terwijl ze naar beneden rent, merkt ze dat het best onhandig rennen is met grote, harige voeten. In de hal gooit ze de

deur van de snoepwinkel open en verwacht oma achter de toonbank te zien, maar de winkel is pikdonker. Ze ziet niets en hoort niets. Ze is helemaal alleen en haar hart begint harder te kloppen. Ze wil zich omdraaien, maar dan ruikt ze de zoete geur van zuurtjes en karamel.

‘Rustig, Vlinder, er is niets om bang voor te zijn, dat weet je toch,’ zegt ze hardop tegen zichzelf. ‘Je bent gewoon bang voor het donker. Oma, oma, ben je beneden?’ Ondertussen zoekt ze met haar hand op de muur naar het knopje van het licht. Yes, gevonden. Ze knipt het licht aan en staart verbaasd naar het snoeprek met zuurstokken, dat naast de voordeur op de grond ligt. De meeste zuurstokken zijn uit het rek gevallen en liggen er, in tientallen stukjes gebroken, naast. Alleen de kaneelstokken lijken het overleefd te hebben, al hangen ze wel schots en scheef. Vreemd, denkt Vlinder, dat ding valt toch niet zomaar op de grond? Ze kijkt om zich heen, maar oma is echt nergens te bekennen. Vlinder is helemaal alleen in de snoepwinkel.

Terwijl ze erover nadenkt hoe het snoeprek omgevallen kan zijn, probeert ze het weer rechtop te zetten. Dat gaat best lastig, want het rek is minstens even groot als zijzelf. Gatsie, er kleeft aan alle kanten kauwgom aan. Vlinder kijkt naar haar handen, die plakken van de slierten kauwgom. En nu ze beter kijkt, ziet ze dat ook aan de deurknop en aan sommige zuurstokken dunne slierten roze kauwgom kleven.

Ze staat op en wil naar de keuken lopen om haar handen te wassen, maar dan hoort ze heel zacht iets piepen. Hoorde ze dat goed? Ze staat zo stil als het stenen standbeeld in het park bij de kerk en luistert opnieuw.

‘Auwie, auwie.’

Het is bijna niet te horen, maar ze hoort het toch echt. Een zacht geluidje dat onder het omgevallen zuurstokrek vandaan lijkt te komen. Vlinder gaat op haar handen en knieën naast het rek zitten. Ze houdt haar oor heel dicht bij de gebroken zuurstokken. En dan hoort ze het weer.

‘Auwie.’